

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR.X011 -02.05.2012

DECIZIA CIVILĂ NR. X

OPERATOR 2928

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 22 NOIEMBRIE 2012
PREȘEDINTE : X JUDECĂTOR : XJUDECĂTOR:
X GREFIER : X

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta recurentă SC X SRL împotriva sentinței civile nr.X/10.02.2012 pronunțată de Tribunalul X în dosar nr.X/2011, în contradictoriu cu pârâta intimată DGFP X, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru reclamanta recurentă avocat X, lipsă fiind pârâta intimată.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care, nefiind alte cereri de formulat ori probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursului.

Reprezentantul recurenteii a solicitat admiterea recursului, în principal modificarea sentinței ci admiterea acțiunii reclamantei, în subsidiar casarea cu trimitere spre rejudecare, cu cheltuieli de judecată conform dovezilor de la dosar. A susținut oral motivele de recurs.

C U R T E A

Deliberând asupra recursului de față constată următoarele: Prin sentința civilă nr. X/10.02.2012 Tribunalul X a respins acțiunea formulată de către reclamanta S.C. X" S.R.L în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice X.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut următoarele: Prin acțiunea precizată, reclamanta a solicitat anularea deciziei nr. X/2011, anularea deciziei de impunere nr. X/28.02.2011 și obligarea pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice X la returnarea sumei de X lei (fila 210 dosar).

Urmare inspecției fiscale pentru verificarea taxei pe valoarea adăugată în perioada 01.04.2008 - 31.10.2010, s-au stabilit în sarcina reclamantei, prin decizia de impunere nr. X/28.02.2011 obligații fiscale suplimentare de plată, constând în diferență de TVA în cuantum de X lei și majorări de întârziere aferente în sumă de X lei (fila 135-144 dosar).

Reclamanta a formulat contestație împotriva deciziei de impunere nr. X/2011, iar pârâta, urmare soluționării contestației, a emis decizia nr. X/06.06.2011, prin care a respins contestația formulată împotriva deciziei de impunere, ca neîntemeiată, pentru suma de X lei și, ca nemotivată, pentru suma de X lei (fila 33-50 dosar).

Din actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut că între reclamantă, în calitate de beneficiar, și S.C.„X" S.R.L. X în calitate ele antreprenor, a fost încheiat contractul nr. X/04.05.2009 și actul adițional nr. /17.06.2009 (fj]a 74-77 dosar).

În perioada 19.06.2009 - 31.05.2010, reclamanta a înregistrat în evidența contabilă și a dedus TVA în sumă totală de X lei, dintr-un număr de 7 facturi fiscale emise de S.C. X" S.R.L. X, facturi achitate prin compensare (fila 165-167 și 182-188 dosar).

La data emiterii sus-menționatei facturi fiscale, organele de inspecție fiscală au constatat că S.C. „X" S.R.L. nu era înregistrată în scopuri de TVA, această înregistrare efectuându-se abia în data de 01.11.2010, conform certificatului de înregistrare în scopuri de TVA seria B nr. X (fila 149 dosar).

De asemenea, conform evidențelor existente în baza de date ANAS, în perioada 11.06.2009 - 09.10.2010, contribuabilul S.C. „X” S.R.L. a fost declarat inactiv, ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor declarative (fila 161 dosar).

Această stare de fapt a rezultat în urma controlului încrucișat privind relația economică dintre S.C. X” S.R.L. și S.C. „X” S.R.L. X, consemnat în procesul verbal nr X/23.09.2010 (fila 17-20 dosar).

Urmare acțiunii de control încrucișat s-au constatat fapte care au condus la modificarea bazei de impunere pentru stabilirea impozitelor și taxelor, motiv pentru care s-a efectuat inspecția fiscală care a stabilit sume suplimentare de plată (diferențe de TVA).

Față de situația de fapt mai sus reținută, din care rezultă că emitentul facturilor fiscale, respectiv S.C. „X” S.R.L. nu era înregistrat în scopuri de TVA, tribunalul constată că reclamanta nu avea dreptul la deducerea TVA în sumă de X lei, întrucât nu au fost respectate prevederile legale incidente în materie, după cum urmează:

Potrivit art. 145 alin. 1 Cod fiscal, dreptul de deducere ia naștere în momentul exigibilității taxei; condițiile de exercitare a dreptului de deducere a TVA-ului sunt reglementate de dispozițiile art. 146 alin. 1 lit. a din Legea nr. 571/2003, conform cărora factura emisă trebuie să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. 5 lit. c din lege, respectiv denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153, după caz, ale persoanei impozabile care emite factura.

Întrucât nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru exercitarea dreptului de deducere al TVA pentru facturile emise de S.C. „X” S.R.L., tribunalul reține că organele de inspecție fiscală au stabilit, legal, ca obligație suplimentară de plată, în sarcina reclamantei, suma de X lei, reprezentând TVA deductibilă, la care s-au calculat majorări de întârziere aferente în cuantum de X lei, în baza dispozițiilor art. 119 și 120 din O.G. nr. 92/2003.

Cu privire la obligația fiscală suplimentară de plată, în cuantum de 36.758 lei, reprezentând TVA colectată, tribunalul reține că reclamanta a emis un număr de 22 facturi, către S.C. „X” S.R.L. X, în perioada 29.05.2009-01.07.2010, ca urmare a livrărilor de deșeuri fier vechi (fila 188-204 dosar).

Reclamanta, în calitate de furnizor al livrărilor de deșeuri fier vechi, la emiterea facturilor fiscale aferente acestor livrări a aplicat măsurile de simplificare, respectiv taxarea inversă, în conformitate cu prevederile art. 160 Cod fiscal.

În conformitate cu art. 160 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 și a prevederilor pct. 82 alin. 1 din H.G. nr. 44/2004, furnizorii și beneficiarii serviciilor prevăzute la alin. 2 au obligația să aplice măsurile de simplificare cu respectarea condiției obligatorii care prevede că atât furnizorul cât și beneficiarul să fie înregistrați în scopuri de TVA, conform art. 153 și operațiunea în cauză să fie taxabilă.

La data efectuării livrărilor deșeurilor de fier vechi și a emiterii facturilor fiscale aferente, tribunalul observă că beneficiarul acestor livrări, respectiv S.C. „X” S.R.L., nu era înregistrat în scopuri de TVA, iar pentru perioada 11.06.2009 - 09.10.2010, societatea beneficiara a fost declarată inactivă (fila 149 și 161 dosar).

Așadar, tribunalul a reținut că reclamanta a aplicat eronat măsurile de simplificare (taxare inversă), nefiind îndeplinite condițiile prevăzute la art. 160 alin. 1 Cod fiscal, întrucât cumpărătorul/beneficiarul nu era înregistrat în scopuri de T.V.A.

Ca atare, reclamanta avea obligația înscrierii în facturi a TVA și colectarea acesteia, situație în care tribunalul constată că organele de inspecție fiscală au stabilit, legal, în sarcina reclamantei, ca obligație fiscală suplimentară de plată, TVA în sumă de X lei, la care au fost calculate, în conformitate cu prevederile art. 119 și 120 Cod procedură fiscală, majorările de întârziere aferente, în sumă de X lei.

Cu privire la contestația reclamantei privind suma de X lei, reprezentând TVA suplimentară de plată în valoare de X lei și majorări de întârziere aferente TVA în cuantum de X lei, tribunalul reține că pârâta a respins, ca nemotivată, contestația formulată.

Din examinarea contestației formulate de reclamantă împotriva deciziei de impunere nr. X/2011 și a raportului de inspecție fiscală din 28.02.2011, tribunalul observă că reclamanta și-a motivat în fapt și în drept contestația doar cu privire la sumele reprezentând diferențe de TVA stabilite suplimentar de plată, aferente relației contractuale cu S.C. „X” S.R.L., astfel că, pârâta, a respins

temeinic și legal, ca nemotivată, contestația reclamantei privind suma de X lei, în temeiul art. 206 alin. 1 lit. c, art. 213 alin.1 și prevederile pct. 2.5 din ordinul nr. 2137/2011 (fila 224-226 dosar).

De altfel, prin concluziile orale susținute la dezbaterile pe fond a cauzei, reprezentantul reclamantei a solicitat admiterea, în parte, a acțiunii, cu menținerea obligației sale de plată pentru suma de X lei.

Față de cele mai sus enunțate, tribunalul a constatat că, atât decizia de impunere nr. X/2011 cât și decizia nr. X/2011 sunt temeinice și legale, emise ca urmare a constatării, corecte, a unei alte baze de impozitare, decât cea stabilită, eronat, de reclamantă, în raport de care s-au calculat diferențele de TVA suplimentară de plată și majorările de întârziere aferente, motiv pentru care apreciază, ca nefondată, acțiunea reclamantei prin care solicită anularea acestora.

Tribunalul va înlătura, ca neîntemeiată, apărarea reclamantei referitoare la situația că nu a cunoscut faptul că S.C. „X” S.R.L. nu era înregistrat în scopuri de TVA, întrucât atât din contractul nr. X/2009 cât și din facturile emise de către această societate rezultă că aceasta era înregistrată ca plătitor de TVA, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 151² alin. 1 lit. b și alin. 3 lit. b din Codul fiscal, beneficiarul, respectiv furnizorul sau prestatorul, este ținut răspunzător individual și solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este furnizorul sau prestatorul, respectiv beneficiarul, conform art. 150 alin. 1 lit. a și, respectiv conform art. 150 alin. 1 lit. b-e, dacă factura prevăzută la art. 155 alin. 5 cuprinde date incorecte/incomplete, în ceea ce privește una din următoarele informații: denumirea/numele, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

Cu privire la cererea accesorie formulată de către reclamantă, de a obliga pârâta la plata despăgubirilor totale în valoare de X lei și a dobânzii legale aferente, întrucât a achitat, prin compensare, obligațiile fiscale suplimentare stabilite prin decizia de impunere nr. X/2010, tribunalul a respins-o, ca urmare a respingerii capătului principal al cererii, prin care a solicitat anularea deciziei de impunere nr. X/2010 și a deciziei nr. X7/2011, potrivit principiului de drept accesorium sequitur principale.

Tribunalul a reținut și faptul că reclamanta a formulat plângere penală împotriva S.C. „X” S.R.L. și a administratorului acestei societăți, pentru infracțiunea de înșelăciune și fals în acte publice și în declarații și uz de fals, menționând că „se constituie cu pretenții civile în valoare de 83.787 lei” (fila 72-73 dosar).

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termene legal reclamanta SC X SRL Reșița, care a solicitat în principal modificarea hotărârii și admiterea acțiunii, iar în subsidiar casarea acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare, pentru administrarea probei cu expertiza contabilă, prin care să se verifice realitatea și legalitatea documentelor contabile în baza cărora a solicitat ^ deducerea TVA, cu cheltuieli de judecată.

Se susține că hotărârea atacată nu are suport legal ori în probatoriu, în condițiile în care în contractul de antrepriză nr. X/4.05.2009 încheiat cu SC X SRL s-a menționat că această societate are atribuit cod de înregistrare în scopuri de TVA, facturile emise de către aceasta îndeplineau toate condițiile formale pentru perceperea TVA, reclamanta a achitat către aceasta taxa, fiind deci îndreptățită ca, în condițiile art. 155 și art. 134-134 ind.2 Cod fiscal să solicite deducerea taxei, acesteia neputându-i fi imputat faptul că mențiunile referitoare la Codul fiscal au fost înscrise în fals în documentele emise de cocontractant.

De asemenea, se critică hotărârea atacată în care s-a reținut că societății i-a fost returnat TVA de către societatea care l-a perceput, în condițiile în care nu s-au administrat dovezi în acest sens, restituirea eventuală a taxei de către organele fiscale echivalând cu o recunoaștere a nelegalității deciziei de impunere ce face obiect al acțiunii.

Se subliniază că aceasta este nelegală întrucât în pct.60 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal se stabilește că obligațiile beneficiarului prevăzute la art. 151 ind.2 alin.1 Cod

fiscal, nu afectează exercitarea dreptului de deducere în condițiile prevăzute la art. 145 din Codul fiscal.

Argumente similare sunt invocate în privința sumei de X lei pentru care V s-a reținut că reclamanta avea obligația de a aplica taxarea inversă, întrucât dispozițiile legale nu impun obligația unui agent economic de a verifica realitatea mențiunilor făcute în actele contabile de către partenerii de afaceri, răspunderea exclusivă pentru veridicitatea acestora revenind prestatorului SC X SRL.

Se subliniază că reclamanta nu a obținut nici un beneficiu ca urmare a mențiunilor nereale făcute în acte de către partenerul contractual, întrucât i-a achitat acestuia TVA, care nu a mai fost virată la bugetul de stat, precum și că pentru suma de X lei TVA deductibilă inspectorii fiscali și-au reconsiderat poziția după înregistrarea în scopuri de TVA a SC X SRL, aceeași soluție fiind aplicabilă și pentru suma impusă reclamantei cu titlu de contravaloare deșeuri cu taxare inversă.

În ce privește trimiterea făcută de către instanță la dispozițiile art. 151 alin.1 lit.b și alin.3 lit.b Cod fiscal, recurența reiterează dispozițiile pct.60 din Normele metodologice de aplicare a art. 151 ind.2 alin.1 Cod fiscal, aceasta învederând și că * în spețe similare Tribunalul Dolj a considerat că sumele cu titlu de TVA pot fi deduse de către partenerii contractuali ai SC Expert Proiect SRL din Călan.

Analizând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, a probelor administrate, precum și prin aplicarea art. 304, 304 ind.1 Cod procedură civilă, instanța constată că acesta este nefondat.

Contrar susținerilor recurente, împrejurarea că partenerul său contractual, SC X SRL, nu era înregistrat în scopuri de TVA, afectează dreptul său de deducere a taxei. În fapt, astfel cum corect a reținut și prima instanță, beneficiarul unor servicii răspunde în solidar cu prestatorul acestora pentru plata TVA la bugetul de stat, în situația în care factura emisă de furnizor cuprinde date incorecte în privința codului de înregistrare în scopuri de TVA, potrivit art. 151 ind.2 alin.1 lit.b Cod fiscal.

Potrivit alineatului 2 de la același articol, doar în situația în care beneficiarul serviciilor dovedește achitarea de către prestatorul lor a taxei la bugetul de stat, încetează obligația sa de a răspunde individual și în solidar pentru plata taxei.

Or, reclamanta recunoaște în chiar motivele de recurs că SC Expert Proiect SRL nu a achitat la bugetul de stat TVA aferent prețului serviciilor prestate, rezultând astfel că taxa nu a fost încasată la buget, iar reclamanta nu poate solicita deducerea acesteia, atâta timp cât nu a fost încasată, fiind ținută de obligația de a răspunde, solidar cu persoana juridică obligată la a vira taxa la buget.

Împrejurarea că reclamanta nu a avut cunoștință, astfel cum susține, despre faptul că partenerul său contractual nu solicitase înregistrarea ca plătitor de TVA la momentul încheierii și executării contractului, nu înlătură aplicarea dispozițiilor legale menționate, căci legiuitorul nu a distins, în instituirea obligației de a răspunde solidar pentru plata taxei, după cum beneficiarul serviciilor știa sau nu că datele înscrise în factură sunt incorecte.

De altfel, contrar celor susținute în cererea de recurs, instanța apreciază că legiuitorul a înțeles să instituie obligația solidară a beneficiarului serviciilor prin art. 151 ind.2 alin.1 lit.b Cod fiscal, pentru plata taxei, tocmai pentru a responsabiliza pe astfel de persoane și a le impune obligația de a verifica, la încheierea contractelor comerciale, corectitudinea datelor înscrise în facturi, inclusiv a celor referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA, astfel de date putând fi obținute atât prin solicitarea unor informații de la Oficiul Registrului Comerțului, cât și pe baza informațiilor comunicate din oficiu de ANAF și structurile subordonate acesteia.

Astfel de informații erau ușor de obținut inclusiv de către reclamantă, în condițiile în care la data emiterii facturilor de către SC X SRL aceasta era declarată inactivă prin Ordinul Președintelui ANAF nr.1167/29.05.2009, aceasta devenind inactivă la 11.06.2009. Așadar, se prezumă că după această dată SC X SRL nu mai desfășura activitate lucrativă, neavând posibilitatea de a emite facturi și de a percepe TVA. După cum rezultă din înscrisul de la fila 161 din dosarul primei instanțe, aceste informații erau publicate din oficiu pe site-ul ANAF, putând fi accesate necondiționat de către reclamantă.

Dispozițiile pct.60 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin

HG nr.44/2004, de care se prevalează recurenta, nu pot fi luate în considerare pentru a conchide în sensul că actele administrative fiscale atacate în speță ar fi nelegale.

Aceasta deoarece, în primul rând, reclamanta nu s-a prevalat de aceste dispoziții nici în contestația promovată pe cale administrativă, nici în cererea de chemare în judecată, ci direct în calea de atac, fiind astfel modificată cauza acțiunii, operațiune inadmisibilă potrivit art.316, coroborat cu art. 294 alin.1 Cod procedură civilă.

Pe de altă parte, instanța constată că reclamanta interpretează eronat dispozițiile Normelor metodologice menționate, în sensul că acestea permit * exercitarea dreptului de deducere doar în condițiile în care taxa a fost percepută la bugetul de stat, respectiv au fost îndeplinite obligațiile instituite prin art. 151 ind.2 alin.1 lit.b Cod fiscal.

Că este așa rezultă din trimiterea făcută de dispozițiile normelor la prevederile art. 145 Cod fiscal, stabilind că beneficiarul serviciilor, ținut de obligațiile instituite prin art. 151 ind.2 alin.1 Cod fiscal, poate exercita dreptul de deducere doar în condițiile stabilite la art. 145 Cod fiscal, text care condiționează nașterea dreptului de deducere de exigibilitatea taxei, iar art. 146 Cod fiscal instituie printre condițiile de exercitare a dreptului de deducere și aceea de emitere a unei facturi care să cuprindă datele înscrise în art. 155 Cod fiscal, respectiv datele corecte referitoare la înregistrarea ca plătitor de TVA.

De asemenea, instanța reține că această concluzie se impune și prin interpretarea sistematică a dispozițiilor Codului fiscal și ale Normelor metodologice de aplicare a acestora, putându-se observa că la pct.40 din Normele metodologice emise pentru aplicarea art. 141 alin.3 Cod fiscal, s-a precizat expres că beneficiarii unor operațiuni derulate cu persoane impozabile care nu pot aplica taxarea pentru operațiunile scutite de TVA, nu au drept de deducere sau de rambursare a taxei aplicate în mod eronat pentru o astfel de operațiune scutită, aceștia având doar posibilitatea de a se îndrepta împotriva prestatorului de servicii pentru a solicita emiterea unei noi facturi fără taxă. Pentru identitate de rațiune, instanța consideră corectă interpretarea organului fiscal, dată dispozițiilor art. 151 ind.2 alin.1 Cod fiscal, potrivit căreia instituirea obligației de răspundere solidară a beneficiarului serviciilor, pentru plata taxei la buget, exclude dreptul acesteia de a solicita deducerea TVA, atâta timp cât taxa nu a fost percepută la buget, astfel cum este cazul în speță.

Instanța constată nefondate și susținerile recurenteii potrivit cărora s-ar fi reținut în hotărârea atacată că suma de X lei ar fi fost returnată acesteia de către organul fiscal. În hotărârea atacată nu se fac astfel de afirmații, astfel încât nu s-ar putea aprecia în speță că organul fiscal ar fi recunoscut temeinicia pretențiilor reclamantei pentru anularea actelor fiscale referitoare la această sumă, pârâta opunându-se prin întâmpinările depuse la dosar la admiterea acțiunii în întregime.

În mod egal se constată a fi nefondate și susținerile recurenteii referitoare la suma de X lei, pentru care aceasta a aplicat taxarea inversă.

Această sumă reprezintă TVA aferent unor livrări de deșeuri de fier vechi efectuate de reclamantă către SC X SRL, evidențiat în factura nr.X/2.11.2010, pentru care aceasta a aplicat taxarea inversă, în considerarea faptului că era la rândul său debitoarea prestatorului de servicii.

Cu privire la această sumă recurenta recunoaște că art. 160 alin.1 teza a II-a Cod fiscal permite taxarea inversă doar atunci când ambii parteneri contractuali sunt înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153 Cod fiscal. Condiția astfel impusă de legiuitor, are menirea de a responsabiliza pe emitentul facturilor care aplică taxarea inversă, pentru a verifica dacă partenerul său contractual este înregistrat în scopuri de TVA.

Așadar, contrar susținerilor recurenteii, aceasta avea obligația de a verifica dacă SC X SRL era înregistrată ca plătitoare de TVA la data emiterii facturilor pentru realizarea operațiunilor de taxare inversă, întrucât nu avea dreptul de a realiza aceste operațiuni în ipoteza în care nu era îndeplinită această condiție.

Cât privește obligația de a răspunde pentru datele false înscrise în contract și în facturi, instanța reține că angajarea răspunderii penale ori civile a contribuabilului ce a săvârșit o atare faptă nu înlătură consecințele pe care legea fiscală le atribuie operațiunilor derulate de acesta cu terțe

persoane, respectiv efectele juridice stabilite de Codul fiscal în privința dreptului de deducere a TVA ori a dreptului de a aplica taxarea inversă.

În egală măsură, prejudiciul cauzat de prestatorul serviciilor SC X SRL, care a încasat de la reclamantă TVA, fără a o vira la bugetul de stat, nu poate afecta aplicarea dispozițiilor din Codul fiscal incidente în speță, fiind doar de natură să atragă răspunderea contractuală a acestuia, reclamanta arătând deja că s-a constituit parte civilă în procesul penal pentru a obține restituirea sumei încasate cu titlu de TVA. Or, este evident că restituirea sumei exclude exercitarea dreptului de deducere a taxei, întrucât aceasta nu va mai apărea ca fiind colectată de către piostatorul serviciilor.

Și cu privire la suma de X lei, pentru care s-a aplicat taxarea inversă instanța consideră că nu sunt incidente prevederile pct.60 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, adoptate pentru aplicarea art. 151 ind.2 alin.1 Cod fiscal, într situat atacat fiscal întrucât acestea vizează exclusiv exercitarea dreptului de deducere a TVA, iar nu situațiile de taxare inversă, suma fiind stabilită cu titlu de creanță fiscală în actele atacate în considerarea faptului că nu erau îndeplinite cerințele art. 160 alin.1 Cod fiscal pentru aplicarea taxării inverse.

În fine, instanța constată că nu pot fi reținute în speță susținerile recurentei potrivit cărora în situații similare instanțele ar fi considerat că TVA achitat de către alți parteneri contractuali pentru servicii prestate de SC X SRL ar fi deductibil. În fapt, la fila 8 din sentința civilă nr.X5/8.03.2012 a Tribunalului X, depusă la dosar în recurs, s-a reținut că pentru suma aferentă achizițiilor de la acest furnizor, efectuate în perioada în care acesta nu era înregistrat ca plătitor de TVA, reclamanta nu beneficiază de dreptul de deducere a TVA, actele administrative fiscale atacate în acea cauză fiind anulate doar pentru alte sume, respectiv pentru cele reținute cu titlu de impozit pe profit, instanța considerând că sunt deductibile pentru calculul profitului impozabil sumele rezultate din anumite facturi emise de același prestator, considerându-se că reclamanta a prezentat documente justificative care să ateste realitatea prestării serviciilor.

Așadar, și în acea cauză instanța a considerat că nu se poate exercita dreptul de deducere a TVA pentru sumele achitate unui prestator de servicii ce nu era înregistrat ca plătitor de TVA, chiar dacă prețul serviciilor prestate de acesta reprezintă o cheltuială deductibilă pentru calculul profitului impozabil.

Instanța conchide că în întregime recursul declarat este nefondat, urmând a fi respins, cu consecința respingerii cererii recurente de obligare a intimatei la plata cheltuielilor de judecată în calea de atac, potrivit art. 274 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE
MOTIVE ÎN
NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de reclamanta recurentă SC X SRL împotriva sentinței civile nr.X/10.02.2012 pronunțată de Tribunalul X în dosar nr.X/115/2011, în contradictoriu cu pârâta intimată DGFP X.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 22.11.2012.